

บทที่ ๑

ครอบครัวในลูกแก้ว

บ่ายวันหนึ่งปลายเดือนสิงหาคม คุณพ่อมุมินเดินวกไปวนมาอยู่ในสวนของเขา รู้สึกอับจน เขาไม่รู้จะทำอย่างไรกับตัวเอง เพราะดูเหมือนทุกอย่างที่ต้องทำก็ได้ทำไปแล้ว หรือไม่มีคนอื่นทำอยู่

คุณพ่อมุมินใช้เวลาทำเรื่องที่ไม่เป็นแก่นสารในสวนของเขา อย่างไรก็ตาม ลากหางตามหลังไปบนพื้นอย่างสลดหดหู่ ในหุบเขานี้ร้อนเหลือเกิน ทุกอย่างนิ่งและเสียบ และไม่มีฝุ่นแม้แต่หย่อม เป็นเดือนที่อาจเกิดไฟป่าขนาดใหญ่ได้ เป็นเดือนที่ต้องระวังให้มาก

เขาเตือนครอบครัวไว้แล้ว ครั้งแล้วครั้งเล่าที่เขาอธิบายว่าจำเป็นต้องระวังในเดือนสิงหาคม เขาบรรยายถึงหุบเขาที่ลูกใหม่เสียงไฟลูกฮือ ลำต้นไม้ที่ร้อนจัดจนเป็นสีขาว และไฟที่คลานมาตามพื้นใต้หม้อมอสส์ ลำไฟเจ็ดจำที่โผนขึ้นทาบท้องฟ้ายามราตรี!

คลื่นไฟที่ไหลปรูดลงไปตามด้านข้างหุบเขา มุ่งสู่ทะเล...

“คลื่นไฟพวกนั้นพุ่งตัวลงในทะเลเสียงฉ่ำๆ” คุณพ่อมุมนินตบท้ายอย่างเคร่งครัดอย่างจนสะใจ “ทุกอย่างเป็นสีดำ ทุกอย่างใหม่หมด ผู้ที่ต้องรับผิดชอบอย่างใหญ่หลวงคือสัตว์ตัวเล็กๆที่ใช้ดินซัดไม้ซัดไฟได้”

ครอบครัวหยุดสิ่งที่กำลังทำและพูดว่า “ใช่ ใช่สิ ใช่ๆ” แล้วทุกคนก็ไม่เหลียวแลเขาอีกและทำสิ่งที่พวกเขา กำลังทำต่อไป

พวกเขา กำลังทำอะไรบางอย่างเสมอ ทำเงียบๆ ไม่มีการหยุดชะงัก และด้วยความตั้งใจอย่างยิ่ง พวกเขา ยังคงทำสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ร้อยเอ็ดอย่างที่ประกอบเป็นโลกของพวกเขา โลกซึ่งเป็นส่วนตัวมาก และมีทุกอย่างพร้อม และไม่สามารถเพิ่มเติมอะไรเข้าไปได้ เหมือนแผนที่ซึ่งค้นพบทุกอย่างแล้ว มีผู้อยู่อาศัยทุกแห่งแล้ว และไม่มีที่ว่างเหลืออีกต่อไป และพวกเขาก็พูดกันว่า “เขาพูดเรื่องไฟป่าเสมอในเดือนสิงหาคม”

คุณพ่อมุมนั้นบันไดระเบียง หัวของเขาคิดในน้ำมันชักเงาตามเคย ทำให้เกิดเสียงจ๊วบเบาๆ ตลอดทางตั้งแต่ชั้นบันไดไปตามพื้นระเบียง จนถึงเก้าอี้หวาย ทางของเขาก็ติดเช่นกัน รู้สึกเหมือนมีใครกำลังดึงหาง

คุณพ่อมุมนั่งลงและหลับตา “พื้นนั่นมันนำลงน้ำมันชักเงาใหม่” เขาคิด “แน่ละ ความร้อนทำให้มันเป็นอย่างนั้น แต่น้ำมันชักเงาที่ดีจะไม่ละลายแค่เพราะความร้อน เราอาจจะใช้น้ำมันชักเงาผิดประเภท มันนานเหลือเกินแล้วตั้งแต่เราสร้างระเบียง และก็ได้เวลาที่ จะลงน้ำมันชักเงาใหม่ แต่แรกทีเดียวต้องเอากระดาษทรายขัดก่อน งานสาหัสนั่นทำไปก็ไม่มีใครขอบใจเรา แต่พื้นขาวๆใหม่ๆ

มันก็มีอะไรพิเศษอยู่ ใช้แปรงหนาๆ ทาน้ำมันชักเงาแวววาว
ครอบครัวจะต้องใช้ประตูหลังและหลบไปให้พ้นระหว่างที่เราทำงาน
เราก็จะปล่อยให้พวกเขาเข้ามาแล้วบอกว่า “นี่ไง! ดูลิ ระเบียง
ใหม่!...มันร้อนเกินไปมาก เราอยากออกไปเล่นเรือ เล่นออก
ทะเลไปเลย ไกลเท่าที่เราจะไปได้...”

คุณพ่อมุมินรู้สึกกังวลจนไปจนถึงอึ้งเท่า เขาสะบัดตัวและจุด
กลิ้งยาเส้น ไม้ขีดยังคงไหม้ต่อไปในที่เขี่ยบุหรี่ และเขาก็เฝ้ามอง
อย่างลุ่มหลง ก่อนที่มันจะดับเขาฉีกกระดาษหนังสือพิมพ์มา
นิดหนึ่ง วางลงบนเปลวไฟ มันเป็นไฟน้อยๆ ที่สวยงาม แทบมอง
ไม่เห็นในแสงแดด แต่มันกำลังลุกไหม้ได้ดี เขาเฝ้ามองมันอย่าง
เอาใจใส่

“มันกำลังจะดับอีกแล้ว” ลิตเติลมายพูด “เติมอีกหน่อยสิ!”
เธอกำลังนั่งอยู่ในเงาร่มบนราวระเบียง

“อ้อ เธอั่นเอง!” คุณพ่อมุมินพูด และเขาก็เขยที่เขี่ย
บุหรีจนกระทั่งไฟดับ “ฉันแค่เฝ้าดูว่าไฟไหม้ยังไง มันสำคัญมาก”

ลิตเติลมายหัวเราะและมองเขาต่อไป เขาตั้งหมวกลงมาปิดตา
ลึกลับด้วยการหลับ

๑ ๑ ๑

“พ่อครับ” มุมินโทรลเรียก “ตื่นเถอะ! พวกเราเพิ่งดับไฟป่า!”

เท้าทั้งคู่ของคุณพ่อมุมินติดแน่นกับพื้น เขาบิดจนหลุดด้วยความ
ความรู้สึกสิ้นใจอย่างรุนแรง มันไม่ยุติธรรม “ลูกพูดเรื่องอะไร”
เขาถาม

“ไฟป่าเล็กๆ ของจริงครับ” มุมนิโอรลบอกเขา “หลังแปลงยาสูบนั้นเอง หน้่ามอสส์ติดไฟ แม่บอกว่าอาจเป็นเพราะสะเก็ดไฟจากปล่องไฟ...”

คุณพ่อมุมนิโอรลขึ้นไปในอากาศและพริบตาเดียวก็กลายเป็นคนที่พร้อมปฏิบัติกร หมวกของเขาตกลงไปตามชั้นบันได

“เราดับมันแล้วครับ!” มุมนิโอรลตะโกน “เราดับมันทันทีเลย ไม่มีอะไรที่พ่อจะต้องเป็นห่วง!”

คุณพ่อมุมนิโอรลก็ โกรธมาก “พวกแกดับโดยไม่มีพ่อจ้่นระอะ” เขาถาม “ทำไมไม่มีใครบอกพ่อ ปล่อยให้พ่อหลับโดยไม่มีพุดอะไรเลยจ้่นระอะ!”

“แต่ ที่รักคะ” คุณแม่มุมนิโอรลจากหน้าต่างคร้้วมาพุด “เราคิดว่าไม่จำเป็นเลยจริงๆ ที่จะต้องปลุกคุณ ไฟมันเล็กมาก และก็มีควันนิดเดียวเท่านั้น ฉนั้นบังเอิญหัวถึงน้ำผ่านไป ก็เลยแค่น้ำพรมไปสองสามหยดตอนที่ผ่าน...”

“ตอนที่ผ่าน” คุณพ่อมุมนิโอรลร้อง “แค่น้ำพรม แค่น้ำพรมจริงๆ เลย! ฟังพุดเข้า! และปล่อยให้ไฟให้ไหม้ได้หน้่ามอสส์โดยไม่มีกรป้องกัน! มันอยู่ตรงไหน มันอยู่ไหน”

คุณแม่มุมนิโอรลที่ทำงานที่กำลังทำและนำทางไปยังแปลงยาสูบมุมนิโอรลอยู่บนระเบียงเฟ่งมองตามหลังห้่งคู้ไป จุดดำในหน้่ามอสส์เป็นจุดที่เล็กมากจริงๆ

“อย่าคิดนะ” คุณพ่อมุมนิโอรลพุดในที่สุด พุดซ้ำมาก “ว่าจุดแบบนี้ไม่อันตราย ตรงกันข้าม คือมันอาจไหม้ต่อ ใต้หน้่ามอสส์ได้ ไหม้บนพื้นดิน อาจจะเป็นชั่วโมงๆ หรือเป็นวันๆ ด้วยซ้ำแล้วจู้ๆ ก็ พรึบ! ไฟโผล่ขึ้นที่ไหนสักแห่ง คนละที่กันเลย คุณ

เข้าใจมั้ยว่าผมหมายถึงอะไร”

“ค่ะ ที่รัก” คุณแม่มุมินตอบ

“เพราะฉะนั้นผมจะอยู่ที่นี้” คุณพ่อมุมินพูดต่อ ชุดหม้อมอสส์
อย่างโกรธซึ่ง “ผมจะคอยระวังมัน จะอยู่ที่นี้ตลอดคืนถ้าจำเป็น”

“คุณคิดจริงๆหรือคะว่า...” คุณแม่มุมินเริ่มประโยค แล้ว
เธอก็เพียงแต่พูดว่า “ค่ะ ดีค่ะ ใครจะไปรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับ
หม้อมอสส์”

คุณพ่อมุมินนั่งเฝ้าจุดดำเล็กๆนั้นตลอดบาย ถอนหม้อมอสส์
รอบๆมันเสียไกลตั้งแต่แรก เขาไม่ยอมเข้าบ้านไปกินมื้อเย็น เขา
อยากจริงๆที่จะให้คนอื่นคิดว่าเขาเคือง

“แม่คิดว่าพ่อจะอยู่ข้างนอกนั่นทั้งคืนมั้ยครับ” มุมินโทรลถาม

“เป็นไปได้ที่เดียว” คุณแม่มุมินตอบ

“โกรธก็คือโกรธ” ลิตเติลมายพูด ใช้ฟันตัวเองปกมันฝรั่ง
“เราต้องโกรธบ้างเป็นบางครั้ง สัตว์เล็กสัตว์น้อยทุกตัวมีสิทธิ์โกรธ
แต่คุณพ่อโกรธผิดวิธี เขาไม่ปล่อยมันออกมา ได้แต่ขังมันไว้ในตัว”

“เด็กๆที่รัก” คุณแม่มุมินพูด “คุณพ่อรู้ว่ากำลังทำอะไร”

“หนูว่าเขาไม่รู้หรอก” ลิตเติลมายพูดตรงๆ “เขาไม่รู้เลย
คุณรู้มั้ยคะ”

“ไม่เลยจริงๆ” คุณแม่มุมินจำต้องยอมรับ

คุณพ่อมุมินเอาหน้าทิมเข้าไปในหม้อมอสส์และได้กลิ่นเปรี้ยวของควัน
พื้นดินไม่อุ่นแล้วด้วยซ้ำ เขาเทกล้องยาเส้นลงไปโนโพรงและเป่า

สะเกิดไฟ มันคุแแดงอยู่ครู่หนึ่งจึงดับ เขากระต๊บบนจุดสำคัญนั้น แล้วเดินซ้าๆไปที่สวนเพื่อดูลูกแก้วของเขา

สนธยาโผล่ขึ้นมาจากพื้นดินเช่นปกติ รวมตัวกันตามใต้ต้นไม้ รอบลูกแก้วมีแสงสว่างมากขึ้นอีกนิตหนึ่ง มันตั้งอยู่ตรงนั้น สะท้อนภาพสวนทั้งสวน ดูสวยงามมากบนฐานหินปะการัง มันเป็นลูกแก้วของคุณพ่อมุมนิเอง ลูกแก้ววิเศษสีฟ้าเป็นประกายของเขาเอง จุดศูนย์กลางของสวน ของหุบเขา และของโลกทั้งโลก

แต่คุณพ่อมุมนิไม่ได้มองเข้าไปในนั้นทันที ก่อนนั้นเขามองมือเปื้อนๆของตัวเอง พยายามรวบรวมความคิดที่คลุ้มเครือระจัดกระจายและวุ่นวายทั้งหมด เมื่อรู้สึกเศร้าเท่าที่จะสามารถเป็นไปได้แล้ว เขาก็มองเข้าไปในลูกแก้วเพื่อปลอบขวัญ ทุกเย็นในฤดูร้อนอันยาวนาน อบอุ่น สวยงาม และเศร้าโศกนั้น เขาทำสิ่งเดียวกัน

ลูกแก้วเย็นเสมอ สีฟ้าของมันเข้มกว่าและใสกว่าสีฟ้าของทะเลเสียอีก และมันเปลี่ยนสีของโลกทั้งโลกให้เย็น แตกต่างและแปลกประหลาด ที่จุดศูนย์กลางของโลกแก้วนี้เขาเห็นตัวเอง เห็นหน้าใหญ่ๆของเขาเอง และเห็นภาพสะท้อนของทิวทัศน์ที่แปรรูปเหมือนฝันอยู่รอบๆตัว พื้นดินสีฟ้าอยู่ลึกแสนลึกลงไปข้างใน และที่นั่นซึ่งคุณพ่อมุมนิไม่สามารถไปถึง เขาก็เริ่มค้นหาครอบครัวของเขา เขาเพียงแต่ต้องรอครู่หนึ่งและพวกเขาจะมาเสมอ สะท้อนให้เห็นในลูกแก้วเสมอ

ก็เป็นเรื่องธรรมดา เพราะพวกเขาเมื่อไรต้องทำมากเหลือเกิน ตอนพลบค่ำ พวกเขาจะทำอะไรสักอย่างเสมอ ไม่ช้าก็เร็ว คุณแม่มุมนิจะกระวีกระวาดจากครัวไปยังห้องใต้ดินนอกบ้านเพื่อเอา

ไล่กรอกหรือเนย หรือไปที่แปลงมันฝรั่ง หรือไปเอาไม้พิน ทุกครั้งที่เธอทำอะไรเหล่านั้น เธอจะดูราวกับว่ากำลังเดินไปตามทางอันหนาว ตื่นเต้นและประหลาดอย่างสมบูรณ์ แต่เราไม่มีทางแน่ใจได้ เธออาจออกไปถูระดับของตัวเองซึ่งเธอคิดว่าสนุก หรือเล่นเกมส่วนตัวอะไรสักอย่าง หรือแค่เดินรอบๆ เพื่อจะได้เดินเท่านั้น

เธอมานั่นแล้ว ลนลานมาเหมือนลูกบอลสีขาวที่กลิ้งไม่หยุด ไกลที่สุดท่ามกลางเงาสีฟ้าที่ฟ้าที่สุด และก็มีมุมินโทรล โดดเดี่ยว ไม่สูงลิ้นกับใคร และก็มีลิตเติลมาย เดินขึ้นเนินมาเหมือนการขยับเขยื้อนมากกว่าอะไรอื่น เราเห็นเธอได้นิดเดียวเอง เธอเป็นแค่อะไรแวบหนึ่งซึ่งเด็ดเดี่ยวและเป็นตัวของตัวเอง - อะไรบางอย่างที่เป็นตัวของตัวเองเสียจนไม่จำเป็นต้องแสดงตัวเอง แต่ภาพสะท้อนทำให้พวกเขาทั้งหมดดูเล็กลงอย่างเหลือเชื่อ ลูกแก้วทำให้ความเคลื่อนไหวทั้งหมดของพวกเขาดูสิ้นหวังและไร้จุดหมาย

คุณพ่อมุมินชอบอย่างนี้ มันเป็นเกมตอนเย็นของเขา มันทำให้เขารู้สึกว่าทุกคนต้องการการคุ้มครอง รู้สึกว่าพวกเขาอยู่กันทะเลลึกที่มีแต่เขาเท่านั้นรู้จัก

ตอนนี้เกือบมืดแล้ว จู่ๆอะไรบางอย่างที่ผิดแปลกก็เกิดขึ้นในลูกแก้ว แสงหนึ่งปรากฏขึ้น คุณแม่มุมินจุดตะเกียงดวงหนึ่งบนระเบียง ซึ่งเธอไม่เคยทำมาตลอดฤดูร้อน เป็นตะเกียงน้ำมัน ทันใดนั้นความรู้สึกปลอดภัยก็รวมศูนย์อยู่ที่จุดเดียว บนระเบียงไม้ที่ที่อื่น และบนระเบียงคุณแม่มุมินกำลังนั่งอยู่ รอคอยครอบครัวของเธอกลับบ้านเพื่อที่เธอจะได้เตรียมมือเย็นให้ทุกคน

ลูกแก้วมืดลง สีฟ้ากลายเป็นสีดำจนหมด ตะเกียงเป็นสิ่งเดียวที่สามารถมองเห็น

คุณพ่อมูมินยืนอยู่ตรงนั้นครุ่นหนึ่งโดยไม่รู้จริงๆ ว่าตัวเอง
กำลังคิดอะไร แล้วจึงหันเดินไปทางบ้าน

๖ ๖ ๖

“เออละ” คุณพ่อมูมินพูด “คิดว่าตอนนี้พวกเราคงนอนหลับกันได้
อย่างสงบละนะ อันตรายน่าจะหมดไปแล้ว แต่ไว้จะไปตรวจดู
อีกครั้งตอนเช้ามืดเพื่อให้แน่ใจ”

“เฮ้อะ!” ลิตเตลมายร้อง

“พ่อครับ” มูมินโทรลเรียก “พ่อไม่สังเกตเห็นอะไรเลยเหรอ เรามีตะเกียง!”

“ใช่ แม่คิดว่าสมควรแก่เวลาแล้วที่เราจะเริ่มมีตะเกียงกัน เพราะตอนเย็นมืดเร็วมาก อย่างน้อยที่สุดแม่ก็รู้สึกอย่างนั้นเย็นนี้”
คุณแม่มูมินพูด

คุณพ่อมูมินพูดว่า “คุณทำให้ฤดูร้อนสั้นสุดลงแล้ว ไม่ควรจุดตะเกียงจนกว่าฤดูร้อนจะสั้นสุดลงจริง ๆ”

“เอ่อ ถ้าอย่างนั้นตอนนี้ก็ต้องเป็นฤดูใบไม้ร่วง” คุณแม่มูมินพูดเรียบ ๆ ตามแบบของเธอ

ตะเกียงส่งเสียงฟู่ขณะลุกไหม้ มันทำให้ทุกอย่างดูใกล้ชิดและปลอดภัย เป็นวงเล็กๆ ของครอบครัวที่ทุกคนรู้จักและวางใจ นอกวงนี้มีทุกอย่างทุกอย่างที่ประหลาดและน่ากลัว ความมืดก็ดูจะเอือมสูงขึ้นไป ไกลขึ้น ๆ จนถึงสุดขอบโลก

“ในบางครอบครัว พ่อเป็นคนตัดสินใจว่าเมื่อไรจึงจะถึงเวลาจุดตะเกียง” คุณพ่อมูมินพึมพำลงไปให้อาหารเย็น

มูมินโทรลจัดเรียงแซนด์วิชเป็นแถวเบื้องหน้าเขาตามปกติคือแซนด์วิชเนยแข็งก่อน แล้วตามด้วยสองคู่ที่ใส่ไส้กรอก คู่หนึ่งใส่มันฝรั่งเย็นกับปลาซาร์ดีน และสุดท้ายคือคู่ที่ใส่แฮมผิวส้ม เขาสบายใจที่สุด ลิตเตลมายกินแต่ปลาซาร์ดีนเพราะเธอมีความรู้สึกว่ามันเป็นยามเย็นที่ผิดปกติอะไรสักอย่าง เธอจึงออกไปในความมืดของสวนอย่างใช้ความคิด ยิ่งคิดมากขึ้นก็ยิ่งกินมากขึ้น และลูกตาของเธอก็ยิ่งดำขึ้น

แสงตะเกียงส่องลงบนหญ้าและพุ่มไม้เล็ก แต่เมื่อมัน

คืบคลานไปท่ามกลางเงามืด ที่ซึ่งโกร๊กนั่งอยู่ตามลำพัง มันก็จางลงมาก

โกร๊กนั่งอยู่จุดเดิมนานเหลือเกินแล้วจนพื้นดินใต้ตัวมันเย็นเป็นน้ำแข็ง เมื่อมันลุกขึ้นและเดินลากเท้าใกล้แสงไฟเข้าไปเล็กน้อย หน้าก็ส่งเสียงเปรี๊ยะเหมือนแก้วแตก เสียงกระซิบด้วยความกลัวดังกรอกรอบตลอดมาตามใบไม้ อะไรสองสามตัวมันวิ่งที่ลั่นจิ้งกหาล่นจากต้นเมเปิลลงบนป่าของมัน ดอกแอสเตอร์โกงตัวให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อหลบให้พ้นทาง พวกตุ๊กแตนเงียบกริบ

“ทำไมลูกไม่กินล่ะ” คุณแม่มุมนินถาม

“ไม่รู้ซีครับ” มุมนินโทรลตอบ “เรามีมูลี่มั่งมัยครับ”

“อยู่บนห้องใต้หลังคา เราไม่ต้องใช้มันหรอกจนกว่าเราจะจำศีลตอนฤดูหนาว” คุณแม่มุมนินหันไปทางคุณพ่อมุมนินและพูดว่า “คุณไม่ยากต่อประการจําลองสักครู่หรอกคะ ไหนๆ ก็จุดตะเกียงแล้ว”

“เฮ้อะ!” คุณพ่อมุมนินร้อง “มันเด็กเกินไป มันไม่จริง”

โกร๊กเดินลากเท้าใกล้เข้าไปเล็กน้อย มันจ้องตะเกียงพลางสั่นหัวใหญ่เทอะเทอะๆ หมอกขาวเยือกเย็นคลุมอยู่รอบเท้าของมัน ขณะที่มันเริ่มเลื้อนไหลไปทางแสง เป็นเงาสีเทาเปล่าเปลี่ยวขนาดมหึมา หน้าต่างลั่นเล็กน้อยราวกับมีฟ้าร้องไกลๆ และสวนทั้งสวนก็เหมือนกลั่นใจ โกร๊กเข้าไปใกล้ระเบียงและยืนนิ่งสนิทอยู่นอกวงแสงที่ส่องลงบนพื้นดินมืดมิด

แล้วมันก็ก้าวเร็วๆไปที่หน้าต่าง แสงตะเกียงส่องหน้ามันพอดี
ข้างใน ห้องเงียบๆพลันเต็มไปด้วยเสียงกรีดร้องและความ
ตื่นกลัว แก้อึลัมและใครคนหนึ่งหิ้วตะเกียงไป ในไม่กี่วินาที
ระเบียงก็ตกอยู่ในความมืด ทุกคนวิ่งเข้าบ้าน เข้าไปอยู่ในที่ปลอดภัย
ข้างใน ซ่อนตัว และซ่อนตะเกียงด้วย

โกริกยืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง บานกระจกหน้าต่างของห้องที่ว่างเปล่า
ถูกมันหายใจรดจนเป็นฝ้า ขณะที่มันเลื่อนไหลไป มันผสมเข้า
กับความมืด หูย่าส่งเสียงเปรี๊ยะและแตกหักได้เท่าขณะที่มันผ่าน
มันเคลื่อนไกลออกไปช้าๆ สวนสั้นกราว ปล่องไฟไม้ร่วงลงมา
แล้วก็หายใจอีกครั้ง โกริกผ่านไปแล้ว

“แต่มันไม่จำเป็นเลยที่จะขังตัวเราไว้ข้างในและตื่นอยู่ตลอดคืน”
คุณแม่มุมนิพุด “มันคงทำลายอะไรในสวนข้างนอกนั่นอีก แต่มัน
ไม่อันตราย คุณก็รู้ว่ามันไม่ ถึงแม้มันอาจจะน่ากลัว”

“อันตรายสิ!” คุณพ่อมุมนิพุด “แม่แต่คุณก็กลัว คุณ
กลัวมากเลยละจริงๆ - แต่คุณไม่จำเป็นต้องกลัวตราบิตที่ผมอยู่
ในบ้าน”

“แต่คุณพ่อที่รัก” คุณแม่มุมนิพุด “เรากลัวโกธิกแค่ว่าเพราะ
มันเย็นไปทั่ว และเพราะมันไม่ชอบใคร แต่มันไม่เคยทำอันตราย
อะไร เอาละค่ะ ฉันคิดว่าได้เวลาที่ทุกคนจะเข้านอนแล้ว”

“ก็ได้!” คุณพ่อมุมนิพุด เอาเหล็กเขี่ยไฟไปเก็บเข้าที่ “ก็ได้
ถ้ามันไม่อันตรายเลยสักนิดเดียว คุณก็คงไม่ต้องการให้ผมดูแลคุณ
สบายมาก!” เขาทิ้งท้ายแล้วไปที่ระเบียง คิ้วเขาแข็งกับไส้กรอก
อันหนึ่งไปด้วยขณะที่ผ่าน จากนั้นจึงย้ายเข้าไปในความมืดตามลำพัง

“เออ” ลิตเติลมายพุด ประทับใจ “ดี! ปล่อยให้เธอเต็มทีเลย
เขาจะไปยืนเฝ้าหุ้ยมอสส์นั่นจนเช้าตรู่”

คุณแม่มุมนิพุดอะไร เธอเดินไปเดินมา เตรียมพร้อม
สำหรับคำคืน เธอมองลงไปใ้ในกระเป๋าทือ เธอหรี่ตะเกียงตามปกติ
ตลอดเวลาในห้องดูเงียบอย่างไม่เป็นธรรมชาติ เมื่อเธอไปที่ประกาศการ
จำลองของคุณพ่อมุมนิพุดซึ่งตั้งอยู่บนหิ้งข้างอ่างล้างหน้ามุมห้อง เธอ
ก็ลงมือปิดฝุ่อย่างใจลอย

“แม่ครับ” มุมนิโทรลเรียก

แต่คุณแม่มุมนิพุดไม่ได้ฟัง เธอเดินไปยังแผนที่ใหญ่ซึ่งแขวน
อยู่บนผนัง แผนที่ที่แสดงหุบเขามุมนิพุดพร้อมชายฝั่งและเกาะต่างๆ
เธอปีนขึ้นไปบนเก้าอี้เพื่อจะเอื้อมมือออกไปถึงทะเลได้ เธอยื่นจมูก

ไปตรงจุดที่ห่างไกลจุดหนึ่ง

“นั่นไง” เธอพิมพ์ “นั่นคือที่ที่เราจะไปอยู่และใช้ชีวิตอย่าง
น่าพิศวง เต็มไปด้วยความยากลำบาก...”

“แม้ว่าจะไร่นะครับ” มูมินโทรลถาม

“นั่นคือที่ที่เราจะไปอยู่” คุณแม่มูมินพูดซ้ำ “นั่นเกาะของพ่อ
พ่อจะดูแลพวกเราที่นั่น เราจะย้ายไปที่นั่นและอยู่ที่นั่นตลอดชีวิต
ของเรา และเริ่มทุกอย่างใหม่ ตั้งแต่ต้น”

“หนูนึกเสมอว่าจุดนั้นมันเป็นแค่ซีแมลงวัน” ลิตเตลมายพูด
คุณแม่มูมินปีนลงมาบนพื้น “บางครั้งมันใช้เวลานาน” เธอพูด
“อาจจะนานมากก็ได้กว่าอะไรๆจะเรียบร้อย”

แล้วเธอก็ออกไปในสวน

“ฉันไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับพวกพ่อแม่ซะหน่อย” ลิตเตลมาย
พูดยานคาง “ถ้าพูด สิ่งแรกที่จะพูดก็คือพวกเขาไม่เคยพูดเล่น
พวกเขากำลังจะทำอะไรบางอย่าง สองคนนั้น ฉันยอมกินทราย
ถึงหนึ่งเลยถ้ารู้ว่ามันเป็นอะไร”

“เธอไม่ควรจะรู้” มูมินโทรลพูดสวนคว้น “พวกเขาที่ดีที่สุด
ว่าทำไมถึงทำตัวแปลกนิดๆ บางคนคิดว่าตัวเองเหนือกว่าใครและ
ต้องรู้อะไรทุกอย่างแค่เพราะมีคนรับเลี้ยงเป็นลูก!”

“เธอพูดถูกซะหมด” ลิตเตลมายพูด “ไอสิ! ฉันเหนือกว่า
ใครอยู่แล้ว!”

มูมินโทรลจ้องจุดบนแผนที่ จุดที่อยู่โดดเดี่ยวไกลออกไปใน
ทะเลหลวง และนึกในใจว่า “พ่ออยากไปอยู่ที่นั่น มันเป็นที่ที่พ่อ
อยากไป พวกเขาจริงจังกับเรื่องนี้ นี่เป็นเกมที่จริงจัง” ทันใดนั้น
เขาก็เห็นทะเลรอบเกาะเริ่มโยนตัวขึ้นลง เกาะเองเป็นสีเขียวมี

หน้าผาสีแดง มันเป็นเกาะที่เขาเคยเห็นในหนังสือภาพ เกาะร้าง มีพวกโจรสลัดอาศัยอยู่ เขารู้สึกเหมือนจะร้องไห้ “ลิตเติลมาย” เขาระงับ “มันยอดเยี่ยม!”

“ไม่เอาล่ะ!” ลิตเติลมายพูด “ทุกอย่างยอดเยี่ยมอยู่แล้ว - ไม่มากก็น้อย แต่จะยอดเยี่ยมที่สุดก็คือ ถ้าเราต้องขนตัวเอง กับข้าวของเครื่องใช้ทั้งหมดไปที่นั่นแล้วพบว่ามันเป็นแค่ขี้แมลงวันจริงๆ!”

คงราวๆตีห้าครึ่งตอนที่มุมินโทรลตามรอยไกร้กไปในสวน น้ำแข็งบนพื้นดินละลายแล้ว แต่เขายังเห็นบริเวณที่มันนั่ง หล้าตรงนั้นกลายเป็นสีน้ำตาล เขารู้ว่าถ้ามันนั่งจุดไหนเกินกว่าชั่วโมง ตรงนั้นจะไม่มีอะไรงอกได้อีก พื้นดินตรงนั้นฝ่อตายไปเลย มีหลายจุดในสวนที่เป็นอย่างนั้น และที่แย่ที่สุด พอที่จะทำให้ไกร้กเลยละก็คือกลางแปลงทิวลิป

ทางเดินกว้างบนใบไม้แห้งนำไปจนถึงระเบียง นั่นคือที่ที่มันหยุดยืน มันอยู่นอกวงแสงและจ้องมองตะเกียง มันอดไม่ได้ มันต้องมาให้ใกล้ที่สุด และทุกอย่างก็ตาย เป็นอย่างเดิมเสมอทุกอย่างที่มันแตะก็แค่ว่าตาย

มุมินโทรลนึกภาพว่าตัวเองเป็นไกร้ก เขาเดินลากเท้าไปซ้าๆ ยกไหล่ ผ่านกองใบไม้แห้ง เขายืนนิ่ง รอคอยระหว่างที่กระจายหมอกไปรอบตัว เขาถอนใจและจ้องไปทางหน้าต่างอย่างโหยหา ไกร้กเป็นสัตว์ที่เปล่าเปลี่ยวที่สุดในโลกทั้งโลก

แต่เมื่อไม่มีตะเกียงมันก็ไม่น่าเชื่อนัก มีแต่ความคิดดี ๆ เข้ามาในหัวของเขาแทน ความคิดเรื่องเกาะในทะเล และการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตของพวกเขาทั้งหมด เขาลืมโกร๊กและเริ่มเล่นเกมขณะที่เดินไประหว่างเงายาว ๆ ที่ดวงอาทิตย์ ยามเช้าก่อให้เกิดขึ้น เราต้องเดินไปที่ดวงอาทิตย์กำลังฉายแสงเท่านั้น เงามืดคือก้นทะเลที่ยังไม่ถึง แน่ละ ถ้าเราว่ายน้ำไม่เป็น

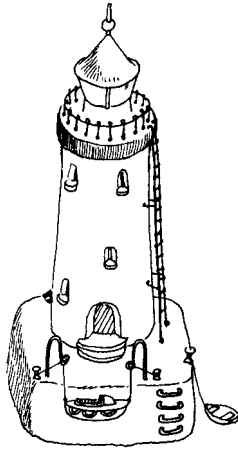
ใครคนหนึ่งกำลังผิวปากอยู่ในโรงเก็บพิน มูมินโทรลมองเข้าไปข้างใน แดดสีทองเจิดจ้าส่องลงบนกองเศษไม้ซีกบข้างหน้าต่าง และมีกลิ่นน้ำมันลินสีดกับเรซิน คุณพ่อมูมินกำลังวุ่นอยู่กับการใส่ประตูไม้โอ๊กบานเล็กๆ เข้ากับผนังประภาคาร

“ดูแคลมบี้เหล็กพวกนี้สิ” เขาพูด “มันฝังอยู่ในหิน และนี่คือวิธีที่ลูกปีนขึ้นประภาคาร ลูกต้องระวังมากถ้าอากาศไม่ดี เรือของลูกถูกหอบมานยอดคลื่น ฟุ้งเข้าหาหิน - ลูกโดดลงมาเกาะแน่น กระเสือกกระสน ระหว่างที่เรือถูกเหวี่ยงกลับไป...เมื่อคลื่นลูกต่อไปมาถึง ลูกก็ปลอดภัยแล้ว ลูกบุกฝ่าลมไป เกาะราวนี้แน่น แล้วลูกก็เปิดประตู แต่มันหนัก มันปิดปังตามหลังลูก ลูกอยู่ในประภาคาร ได้ยินเสียงคำรามของทะเลอยู่ไกลๆ ผ่านผนังหนาๆ ข้างนอกอ้ออิ่งไปหมด และเรือก็ไปไกลแล้ว”

“เราอยู่ข้างในด้วยเหอครับ” มูมินโทรลถาม

“ใช่สิ” คุณพ่อมูมินตอบ “ลูกอยู่ในนั้นบนหอ ดูลิ หน้าต่างทุกบานมีกระจกจริง ๆ ตรงยอดคือไฟ สีแดง สีเขียว สีขาว กะพริบเป็นระยะๆ สม่่าเสมอตลอดคืน เรื่องจะได้รู้ว่าต้องไปตรงไหน”

“พ่อจะใส่ไฟจริงๆเข้าไปมั้ยครับ” มูมินโทรลถาม “อาจจะใส่แบตเตอรี่ไว้ข้างใต้และทำให้มันกะพริบด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง”

“ได้อยู่แล้ว” คุณพ่อมุมนินพูด ตัดชั้นบันไดเล็กๆ เพื่อวาง
ตรงหน้าประตูประภาคาร “แต่ตอนนี้พ่อไม่มีเวลา ความจริงนี้เป็น
ของเล่นเท่านั้น เป็นเพียงวิธีที่จะทดลองอะไรต่างๆ” คุณพ่อมุมนิน
หัวเราะเขินๆ และเริ่มคู้ยในลิ้นชักเครื่องมือ

“ยอดเยี่ยม!” มุมนินโทรลพูด “ลาละครับ”

“ลาก่อน” คุณพ่อมุมนินพูด

ตอนนี้เงาสันลมมากแล้ว วันใหม่กำลังเริ่มต้น อย่างอบอุ่น
และสวยงาม คุณแม่มุมนินนั่งอยู่บนบันได ไม่ทำอะไรเลย ซึ่ง
ดูแปลกมากเลยละ

“ทุกคนตื่นเช้าเหลือเกินครับเช้านี้” มุมนินโทรลพูด เขานั่งลง
ข้างเธอ หยีตามองตะวัน

“แม่รู้มั๊ยครับว่ามีประภาคารหลังหนึ่งบนเกาะของพ่อ” เขาถาม

“จูลี” คุณแม่มุมินตอบ “เขาพูดถึงมันมาตลอดฤดูร้อน นั่นคือที่ที่เราจะไปอยู่กัน”

มีเรื่องให้คุยมากเหลือเกินจนไม่ได้คุยอะไร การนั่งอยู่บนบันไดนั้นมันอบอุ่น ทุกอย่างดูเหมือนถูกต้องเหลือเกิน คุณพ่อมุมินเริ่มผิวปากเพลง “สมอเรือเฟิงพั่นน้ำ” เป็นสิ่งที่เขาทำได้ค่อนข้างดี

“เดี๋ยวแม่จะชงกาแฟ แม่แค่คิดว่าจะนั่งคิดอะไรอยู่ตรงนี้ เมื่อคืนนี้มันช่างเหลือเกิน”

แต่ประกายการกำลังร้องเรียก พวกเขารู้ว่าต้องไปที่เกาะ และไปเร็วๆนี้